

Περιεχόμενα

«Αγάπησέ με...»	11
Ο μικρός στρατιώτης	
και το κοριτσάκι με το μοβ καπέλο	53
Κανείς δεν ήξερε για την καρδιά του	53
Ο μικρός στρατιώτης Κραν	60
Το κοριτσάκι με το μοβ καπέλο	69
Ένα κόκκινο πουλί	
με χρυσούς κύκλους πάνω στις φτερούγες	78
Ο πρίγκιπας Ραάλ Εκατό Δρόμοι	
και η Κοιλάδα του Καλού	84
Το μαγικό ταξίδι της Μαρίνας	91
Το Πέτρινο Δέντρο και το χελιδόνι	103
Το μικρό χελιδονάκι με τη λαβωμένη φτερούγα... ..	103
Το ξανθό παιδί που το έλεγαν Αστέρη	110
Το γαλάζιο λαγουδάκι,	
η αλεπού και ο κακός μάγος	117
Η μικρή πριγκίπισσα που την έλεγαν Ιόλη	123
Ελάλ, το άσπρο πουλί που είχε φτερά	
από ουρανό και μάτια από φεγγάρι	137
Ο παλιός πύργος που τον κατοικούσε μια χελώνα	150
Το κουτί με τα μάγια	156
Το ανθισμένο δέντρο και η μαμά χελιδόνα	162

«Αγάπησέ με...»

«Αγάπησέ με...»

Η φωνή ήταν σιγανή, σαν ψιθύρισμα, μια φωνή που είχε μέσα της όλη την τρυφερότητα του κόσμου. Και απόρησε η Μαρία Νεφέλη.

Ήταν τη στιγμή που ο μικρός της αδερφός άνοιγε ευτυχισμένος τα δώρα των γενεθλίων του και όλοι γύρω του ήταν με κάμερες και ευχές και γελούσαν, γελούσαν.

Εκείνη καθόταν σαν ξεχασμένη σε μιαν άκρη και κοιτάζε. Ήθελε να χαρεί για τον μικρό της αδερφό, γιατί τον αγαπούσε, όμως ένα παράπονο γέμιζε τα

ματάκια της δάκρυα. Θα ήθελε να ήταν εκείνη πρώτη ή εκείνη μόνη στην καρδιά της μαμάς, και δεν ήξερε πως η αγάπη είναι απέραντη, έτσι που να χωράνε στην καρδιά όλοι όσοι αγαπάμε.

Εκείνο το κόκκινο τρενάκι ανάμεσα στα δώρα του μικρού αδερφού ήταν το πιο όμορφο. Σφύριζε σαν αληθινό τρένο. Και ονειρευόταν να ήταν δικό της, να ταξίδευε μαζί του. Α, τι όμορφες περιπέτειες που θα ζούσε!

Τα ματάκια της έκλειναν κουρασμένα. Και σαν να φύσηξε ξαφνικά ένας άνεμος. Σαν να είχε μπει μέσα στο χαρούμενο δωμάτιο της γιορτής αυτός ο άνεμος. Κι έκανε μια προσπάθεια να σηκωθεί, όμως δεν μπορούσε ούτε το μικρό της δαχτυλάκι να κουνήσει. Και μόνο έβλεπε τον άνεμο που έκανε κύκλους, μικρούς και μεγάλους κύκλους γύρω από τον μικρό αδερφό, ώπου τον τύλιξε μέσα του σαν κακό αγερικό και έφυγε.

Πετάχτηκε απάνω. *Ευτυχώς που φοράω τα ασημένια παπούτσια μου*, έκανε γρήγορα τη σκέψη. Της τα είχε κάνει δώρο η νουνά της στα δικά της γενέθλια, και της είχαν πολύ αρέσει. Ήταν κάτι ελαφριά παπουτσάκια χορευτικά σε χρώμα ασημί σαν την πανσέληνο

του Αυγούστου, με κορδόνια που έδεναν ψηλά στο γόνατο, και έλεγε πως ήταν μαγικά.

Φόρεσε γρήγορα το παλτουδάκι της, ένα κοντό κόκκινο με άσπρη γούνα στην άκρη και κουκούλα να μην κρυώνει, και έτρεξε να προφτάσει τον άνεμο.

Όμως εκείνη τη στιγμή άκουσε πάλι την ψιθυριστή φωνή:

«Αγάπησέ με...»

Έστρεψε ευθύς το κεφαλάκι της και τι να δει!

Ένα πανέμορφο λουλούδι ήταν, που έμοιαζε με τριαντάφυλλο. Ήταν γαλάζιο και είχε πάνω του κάτι χρυσαφίες και κόκκινες πινελιές, σαν να ήταν ζωγραφισμένο.

«Εγώ δεν ξέρω πώς να αγαπήσω ένα γαλάζιο τριαντάφυλλο» είπε.

Κι ευθύς είδε τη λύπη που θάμπωσε τα πέταλά του. Ύστερα το είδε που λύγισε ίσαμε τη γη, σαν να ήθελε να φιλήσει το χώμα. Και πάλι ίσιωσε το λεπτό κορμί του να μη δείξει πως πόνεσε η περηφάνια του.

«Νόμιζα πως θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλοι» είπε πάλι «είμαι πολύ μονάχο...»

Το κοριτσάκι πλησίασε πιο κοντά να θαυμάσει την ομορφιά του. Ποτέ δεν είχε δει ένα τόσο όμορφο τριαντάφυλλο με γαλάζια πέταλα. Και η ευωδιά που ανάδινε ήταν βελούδινη και μεθυστική.

«Για να σε αγαπήσω, θα πρέπει να γίνεις μοναδικό για μένα, όπως το τριαντάφυλλο του Μικρού Πρίγκιπα...» είπε πάλι.

«Ήταν το πιο τυχερό τριαντάφυλλο του κόσμου...» απάντησε εκείνο, με τα πέταλά του θαμπά ακόμα από τη λύπη. «Πάντα ονειρευόμουν να γίνω κι εγώ μοναδικό για κάποιο όμορφο πλάσμα» συμπλήρωσε.

Το κοριτσάκι κατάλαβε πως τη λέξη «όμορφο» την είπε για κείνη, και χαμογέλασε. Όμως δεν είχε τώρα χρόνο να ασχοληθεί με αυτό. Έπρεπε να τρέξει γρήγορα, να προφτάσει εκείνο τον θυμωμένο άνεμο που τύλιξε μέσα του τον μικρό της αδερφό και τον πήρε μακριά.

«Πρέπει να φύγω, να προφτάσω ανοιχτές τις κοιλάδες των χρωμάτων, να βρω τον μικρό μου αδερφό...» είπε και τα ματάκια της σκοτείνιασαν. «Μπο-

ρεί να φταίω εγώ γι' αυτό που έπαθε» είπε πάλι «πρέπει να του πω πόσο τον αγαπώ...»

Το τριαντάφυλλο δεν μίλησε. Και η Μαρία Νεφέλη είδε πάνω στα γαλάζια του πέταλα μικρές σταγόνες που έμοιαζαν με πρωινή δροσιά ή με δάκρυα.

Έσκυψε τότε και ακούμπησε το μάγουλό της πάνω του και το τριαντάφυλλο σκίρτησε.

«Σ' ευχαριστώ» είπε και έβγαλε όλη την ευωδιά του. Ύστερα τέντωσε το κορμί του και μάζεψε τα δάκρυα από τα γαλάζια του πέταλα να μη φανεί πως είχε κλάψει.

«Μπορεί μια μέρα να γίνω άξιο της αγάπης σου...» είπε.

Το κοριτσάκι βιαζόταν να φύγει και το χαιρέτησε βιαστικά.

Κούμπωσε γρήγορα την κόκκινη κουκούλα με την άσπρη γούνα, έδεσε τα ασημένια κορδόνια των παπουτσιών στο γόνατο και κίνησε να φύγει.

Τότε το άκουσε που της έλεγε:

«Να προσέξεις όταν φτάσεις στην μπλε κοιλάδα, γιατί εκεί έχει τον ανεμόχτιστο πύργο του ο Μάγος

της Αράχνης... Και όταν βρεις τον Έλια, να του πεις πως έχω για κείνον ένα μυστικό...»

Το κοριτσάκι απόρησε.

«Εσύ πώς ξέρεις το όνομα του μικρού μου αδερφού; Πώς έμαθες τι έγινε;»

«Άκουσα που το συζητούσαν τα μεγάλα δέντρα και το νερό που κυλούσε στον άσπρο ποταμό και τα ζωντανά όλα του δάσους και όλα τα πουλιά μόνο γι' αυτό μιλάνε...»

Σάστισε το κοριτσάκι, δεν ήξερε τι να πει.

«Και πώς ξέρεις τον Μάγο της Αράχνης και την μπλε κοιλάδα;»

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο απέφυγε να απαντήσει.

«Πήγαινε τώρα να μην αργήσεις και πέσει η νύχτα... Εγώ θα σε περιμένω εδώ, ακίνητο όπως είμαι...»

Η Μαρία Νεφέλη διαπίστωσε πως με τα ασημένια της παπούτσια που έδεναν τα κορδόνια στο γόνατο μπορούσε να πετάει. Και ένιωσε πολύ ευτυχισμένη. Πετούσε σαν ένα μεγάλο πουλί πάνω από τα δέντρα

και πάνω από τα τρεχούμενα νερά με τα χεράκια της απλωμένα σαν να ήταν παράξενες φτερούγες, και κοίταζε τα πλάσματα του δάσους που στέκονταν απορημένα και την έβλεπαν.

«Είναι η αδερφή του Έλια...» άκουσε που είπε ένα χιονάτο λαγουδάκι σε μια χελώνα.

«Πρέπει να της μιλήσουμε πριν μπει στην μπλε κοιλάδα, να ξέρει...» είπε ένας σκίουρος καθώς σκαρφάλωνε σε μια βελανιδιά.

«Την ώρα που πετούσα δίπλα της, την άκουσα που φώναζε τον μικρό της αδερφό: Έλια, Έλια... Και τα ματάκια της ήταν γεμάτα δάκρυα...» είπε και ένας μικρός σπουργίτης που στεκόταν τρέμοντας πάνω στο κοτσάνι ενός πλατανόφυλλου.

Η Μαρία Νεφέλη σταμάτησε να πετάει και ακούμπησε στην κορφή μιας πανύψηλης ασημόφυλλης λεύκας, που έλεγαν ότι καταγόταν από τη γέννηση των πηγών και ότι πάνω της είχε γραφτεί όλη η ιστορία του κόσμου.

Ήθελε να ακούσει τι έλεγαν όλα αυτά τα ζωντανά που ήξεραν και το όνομα του Έλια.

Μήπως είδαν τον Μάγο της Αράχνης;

«Τον Μάγο δεν μπορεί κανείς να τον δει, γιατί αν αυτό γίνει, τότε θα χάσει τη δύναμή του...» είπε ένα όμορφο ζαρκάδι που μόλις είχε φτάσει λαχανιασμένο στην παρέα της λεύκας. «Μεταμορφώνεται και γίνεται άνεμος, όταν θέλει να κάνει το κακό...» είπε πάλι.

«Άνεμος είχε γίνει όταν πήρε τον Έλια» είπε με λύπη η Μαρία Νεφέλη. «Όμως πέστε μου, καλοί μου φίλοι, πού μπορεί να τον πήγε;»

Ένας νεροπόντικας με σκούρο σταχτί τρίχωμα πλησίασε την παρέα της λεύκας.

«Εγώ φύλαγα σκοπιά χτες βράδυ στην κοιλάδα των τρεχούμενων νερών και τον είδα που πέρασε βιαστικός και θυμωμένος σέρνοντας μαζί του ένα ξανθό αγόρι...»

Η Μαρία Νεφέλη πέταξε κοντά στον νεροπόντικα με αγωνία.

«Ξανθός είναι ο Έλια, κατάξανθος... Σε παρακαλώ, μήπως είδες πού τον πήγε;»

«Μπήκε τρέχοντας στην μπλε κοιλάδα και σταμάτησε στον γυάλινο πύργο των κεραυνών. Είπε να

λυθούν όλες οι αστραπές και να πέσουν όσοι κεραυνοί δεν έπεσαν ποτέ, για να βαλτώσει ο τόπος από τα νερά και κανείς να μην μπορεί να περάσει... Όμως μετά δεν ξέρω κατά πού τράβηξε».

Η Μαρία Νεφέλη φοβήθηκε τώρα.

«Και πώς θα πάω να τον βρω;»

Ο νεροπόντικας απάντησε χαρούμενος:

«Εγώ θα σε οδηγήσω ίσαμε τον πύργο των κεραυνών, ξέρω έναν μυστικό δρόμο και θα φτάσουμε γρήγορα... Μετά θα ψάξουμε να βρούμε τα ίχνη του».

«Θα φτάσω στην άκρη του κόσμου για να βρω τον μικρό μου αδερφό...» είπε η Μαρία Νεφέλη. Και στα ματάκια της έλαμπαν ακόμα τα δάκρυα.

Χωρίς άλλη κουβέντα ακολούθησε τον νεροπόντικα, που την οδήγησε σε μια υπόγεια στοά. Φορούσε ένα σταχτί σακάκι και το χοντρό σώμα του γυάλιζε σαν λαδωμένο.

«Είναι λίγο σκοτεινά εδώ, όμως είναι ο μόνος σίγουρος δρόμος. Κι εξάλλου, δεν πρέπει να μας πάρει το μάτι της γριάς Αράχνης, που μένει μαζί με τον κακό μάγο στην μπλε κοιλάδα. Λένε πως αυτή υφαίνει

μέρα νύχτα το κακό και πως εκείνος που θα τη νικήσει θα βασιλέψει σε όλες τις κοιλάδες των χρωμάτων» είπε πάλι ο νεροπόντικας.

Το κοριτσάκι έμεινε συλλογισμένο.

Θα πρέπει να είναι κανείς πολύ δυνατός για να νικήσει τη γριά Αράχνη, σκέφτηκε.

Και δεν ήξερε τότε ακόμα πως η αγάπη ήταν μια δύναμη πιο μεγάλη.

Ξαφνικά η στοά τελείωσε, κι είδαν μπροστά τους ένα παλάτι από φίλντισι που άστραφτε, και στη μέση ακριβώς του παλατιού ήταν μια σαύρα που το δέρμα της ήταν αγκαθερό.

Σήκωσε το πρασινωπό κεφάλι της και κοίταξε το κορίτσι.

Η Μαρία Νεφέλη δεν ήξερε αν έπρεπε να φοβηθεί. Ένα άγνωστο ζώακι ήταν, με βλέμμα πονηρό. Και δεν ήξερε πως αυτό το πονηρό βλέμμα έκρυβε μόνο το κακό.

«Μπορούμε να μείνουμε για λίγο εδώ ώσπου να περάσει ημπόρα;» ρώτησε.

Η αγκαθερή σαύρα με τα πονηρά μάτια σύρθηκε σβέλτη προς το μέρος της.

«Μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε» είπε. «Πολύ καιρό έχω να δω ένα κορίτσι στην ηλικία μου... Θα περάσουμε καλά».

Η Μαρία Νεφέλη έμεινε για λίγο σκεφτική. Της φάνηκαν ψεύτικα τα λόγια της. Και η φωνή της ήταν σαν να έβγαινε από σπασμένα αιχμηρά μέταλλα. Μια στριγκλιά φωνή που την τρόμαξε. Και απόρησε πολύ όταν την άκουσε να λέει τα ίδια σχεδόν λόγια με το γαλάζιο τριαντάφυλλο, σαν να προσπαθούσε να το μιμηθεί:

«Νόμιζα πως θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλες, είμαι πολύ μονάχη...»

Για φαντάσου! Πώς είναι δυνατόν να βρίσκω μπροστά μου δυο πλάσματα που λένε τα ίδια λόγια! αναρωτήθηκε η Μαρία Νεφέλη. Μήπως κάτι άλλο συμβαίνει που δεν καταλαβαίνω; έκανε γρήγορα τη σκέψη. Και καθώς δεν συμπάθησε καθόλου την αγκαθερή σαύρα, αναρωτήθηκε πάλι μήπως υπήρχε εδώ κάποια παγίδα.

«Πρέπει να είμαι πολύ προσεκτική» είπε σιγανά. Και στάθηκε άκρη άκρη στο φιλντισένιο παλάτι. Όμως καθώς η ώρα περνούσε και η βροχή δεν έλεγε

να σταματήσει, η Μαρία Νεφέλη ένωσε ανήσυχη. Από τη μια σκεφτόταν τον Έλια κι από την άλλη το γαλάζιο τριαντάφυλλο.

Θυμήθηκε που της ψιθύρισε «Αγάπησέ με...» και η καρδιά της σκίρτησε. Έβαλε όλη την τρυφερότητα στη φωνή του για να με κάνει να το αγαπήσω, συλλογίστηκε. Και τώρα είναι κι αυτό πολύ μονάχο και αβοήθητο μέσα σ' αυτή τη νεροποντή.

«Εδώ να μείνεις, εδώ... Δεν βλέπεις πόσο σε έχω ανάγκη;» είπε πάλι η αγκαθερή σαύρα με τη στριγκλιά φωνή.

Η Μαρία Νεφέλη δεν της έδωσε σημασία. Η σκέψη της δεν έφευγε από το γαλάζιο τριαντάφυλλο.

Τι θα μπορούσα να κάνω άραγε για να το βοηθήσω; αναρωτήθηκε.

Και όπως έβρεχε ακόμα τόσο πολύ από τις λυμένες αστραπές και τους κεραυνούς του κακού μάγου, αποφάσισε να πάει να το προστατέψει, να το σκεπάσει με κάποιο ρούχο της ή και με τα χέρια της – άραγε προφταίνω;

«Δεν μπορώ να μείνω ούτε στιγμή... Εσύ είσαι

στη μέση ενός παλατιού από φίλντισι, ενώ ένα γαλάζιο τριαντάφυλλο κινδυνεύει» είπε.

Ύστερα στράφηκε στον νεροπόντικα, που ετοίμαζε μια ειδική άμαξα για να περάσουν από τις λίμνες των νερών, και του είπε βιαστικά:

«Περίμενέ με, σε παρακαλώ, πρέπει να τρέξω να προστατέψω κάποιον φίλο που μπορεί να κινδυνεύει από την καταιγίδα... Σελίγη μόνο ώρα θα είμαι πίσω, γιατί με αυτά τα παπούτσια, που φοράω, μπορώ να πετάω σαν πουλί...» του είπε.

Η λέξη «φίλος» βγήκε αυθόρμητα στα χείλη της και απόρησε.

Όμως αυτό θα το σκεφτόταν μια άλλη στιγμή, τώρα βιαζόταν.

«Προφταίνω να πάω;» ρώτησε πάλι.

Ο νεροπόντικας συγκινήθηκε.

«Τρέξε» της λέει «εγώ θα σε περιμένω εδώ... Έτσι κι αλλιώς πρέπει να ξημερώσει για να συνεχίσουμε το ταξίδι...»

Η Μαρία Νεφέλη έσφιξε πάνω της το κόκκινο παλτουδάκι που ήταν και αδιάβροχο και έβγαλε το

κεφαλάκι της από την υπόγεια στοά. Είδε τις αστραπές που έσκιζαν τη νύχτα σαν πελώρια σπαθιά και τα αστροπελέκια που κυνηγούσαν το ένα το άλλο σαν εκρήξεις φωτιάς.

Ο νεροπόντικας την είχε συμπαθήσει τη Μαρία Νεφέλη.

«Να προσέχεις τα μεγάλα δέντρα, εκεί κοιμάται ο άνεμος τις νύχτες...» της είπε.

Τόσο πολύ ήθελε η Μαρία Νεφέλη να προστατέψει το γαλάζιο τριαντάφυλλο! Ένιωθε πως είχε μια ψυχή μέσα του που την καλούσε κοντά του.

Και χωρίς καθόλου να φοβηθεί άρχισε να πετάει μέσα στη βροχή. Τα αστροπελέκια σφύριζαν δίπλα της, όμως εκείνη δεν τα φοβόταν, σκεφτόταν μόνο να φτάσει γρήγορα στον γαλάζιο φίλο της, μην πάθει κανένα κακό. Έτσι μόνος και απροστάτευτος θα είναι και ο Έλια αυτή τη στιγμή, συλλογίστηκε, και τα ματάκια της γέμισαν και πάλι με δάκρυα. Να είσαι σίγουρος, μικρέ μου αδερφούλη, πως θα φτάσω ως την άκρη του κόσμου για να σε βρω.

Όσο για τον νεροπόντικα, δεν μπορούσε να πιστέ-

ψει στα μάτια του, καθώς την έβλεπε να περνάει μέσα από τις αστραπές και να πετάει σαν το πιο δυνατό πουλί απλώνοντας τα χεράκια της πάνω στις ροές της βροχής. Και έμεινε εκεί στην άκρη της υπόγειας στοάς να την περιμένει.

Τόσο πολύ τη θαύμασε ο σταχτής χοντρός νεροπόντικας με το βελουδένιο σακάκι και το γυαλιστερό τρίχωμα που λίγο τη ζήλεψε.

Για δες κάποια πλάσματα τι προνομιούχα που είναι, σκέφτηκε. Και το θεώρησε μεγάλη του τιμή που θα τη βοηθούσε.

Όταν έφτασε στο σημείο όπου ήταν το γαλάζιο τριαντάφυλλο, είδε τα σημάδια των κεραυνών που είχαν κάνει αυλάκια από φωτιά πάνω στη γη, όμως καθόλου δεν φοβήθηκε. Έτρεξε κοντά του ξέπνοη από την αγωνία. Το βρήκε λυγισμένο ίσαμε κάτω στο χώμα και τα πανέμορφα γαλάζια του πέταλα στέναζαν χτυπημένα από την ασταμάτητη βροχή και πάλευαν να μη χαθούν μέσα στα λασπόνερα.

Η Μαρία Νεφέλη στάθηκε μπροστά του παίρνοντας βαθιές ανάσες. Είχε τόσο πολύ φοβηθεί μην το έβρισκε παρασυρμένο από τα νερά.

Και μόλις το γαλάζιο τριαντάφυλλο την είδε με τις οπτικές ίνες που είχε πάνω στον λεπτό κορμό του, σηκώθηκε όρθιο και τέντωσε τα γαλάζια του πέταλα ευτυχισμένο.

«Ήρθες... ω, ήρθες να με δεις μέσα στην καταιγίδα...» είπε ξέπνοο από τη μεγάλη συγκίνηση.

Η Μαρία Νεφέλη χάρηκε που το είδε όρθιο και δυνατό. Και άπλωσε τα χεράκια της πάνω του να το προστατέψει.

«Ο κακός μάγος έλυσε όλες τις αστραπές του απόψε και όλους τους κεραυνούς για να με εμποδίσει να πάω να βρω τον μικρό μου αδερφό» είπε λυπημένη «όμως αφού έπρεπε να περιμένω να ξημερώσει για να μπω στην μπλε κοιλάδα, είπα να τρέξω να σε σκεπάσω με κάποιο κουτί...»

Στη λάμψη των αστραπών είδε τα πέταλά του που έμοιαζαν ευτυχισμένα, γιατί η ψυχή που είχε μέσα του σκιρτούσε από ευτυχία.

«Τώρα είσαι φίλη!» της είπε με την ίδια τρυφερότητα.

Η Μαρία Νεφέλη έσκυψε το κεφάλι χαμογελώντας.

Τώρα ξέρω πως μ' αγαπάς, ήθελε να της πει ακόμα, γιατί με γνοιόστηκες και ήρθες να με φροντίσεις... Όμως δεν μίλησε άλλο. Δεν χρειαζόταν. Του έφτανε που ήταν ευτυχισμένο. Κι ούτε θα καταλάβαινε εκείνη τη στιγμή η Μαρία Νεφέλη τον λόγο για τον οποίο ήταν τόσο σημαντικό αυτό.

Μα τόσο σημαντικό.

Όμως δεν είπε τίποτα.

Μόνο έστρεψε όλα τα γαλάζια του πέταλα προς το μέρος της και ψιθύρισε:

«Είχα δίκιο που σε εμπιστεύτηκα! Απόψε θα επικρατήσει το καλό και το δίκαιο... Κι αυτό θα το βοηθήσεις εσύ να γίνει».

Η Μαρία Νεφέλη δεν κατάλαβε, όμως ούτε και είχε καιρό να ρωτήσει τι σήμαιναν τα λόγια του.

Έψαξε γύρω με τη ματιά γεμάτη αγωνία μήπως έβλεπε κάποιο μεγάλο χαρτόκουτο να το σκεπάσει, όμως τίποτα δεν υπήρχε.

«Αν είχα τη δύναμη του Μικρού Πρίγκιπα, θα έλεγα στον πιλότο να μου ζωγραφίσει ένα κουτί για να σε σκεπάσω, να σε προστατέψω» είπε λυπημένη. «Όμως ο Μικρός Πρίγκιπας ήταν ένα μαγικό πλάσμα. Εγώ δεν μπορώ να ζωγραφίζω εικόνες και να γίνονται πραγματικές...»

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο έβγαλε μια λάμψη τώρα, ένα γαλάζιο φέγγος.

«Είσαι κι εσύ ένα μαγικό πλάσμα, αφού μπορείς να πετάς σαν το πιο δυνατό πουλί με τα ασημένια σου παπούτσια».

Τα μάτια της Μαρίας Νεφέλης έλαμψαν σαν να τα φώτισε η λάμψη από το γαλάζιο τριαντάφυλλο. Πώς το είχε ξεχάσει αυτό!

«Θα πετάξω στην πιο κοντινή πόλη και θα βρω το πιο όμορφο κουτί» είπε.

Και άπλωσε τα χεράκια της πάνω στις ροές της βροχής.

Ακολούθησε τη γραμμή των αστραπών για να της φέγγουν τον δρόμο και είδε πως έφτασε σε μια πλατιά αμμουδιά. Εκεί είχε αράξει ένα μικρό πλοίο, γιατί δεν

μπόρεσε να αντέξει την κακοκαιρία. Και οι ναύτες έβγαζαν στην αμμουδιά κάτι ξύλινα τελάρα γεμάτα με λαχανικά και φρούτα.

Κρύφτηκε πίσω από κάτι νερόθαμνους και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να τους μιλήσει. Όμως οι άνθρωποι ήταν πολύ απασχολημένοι με τη ζημιά που είχε πάθει το πλοίο τους και προτίμησε να περιμένει.

Κάποια στιγμή τους είδε που άδειαζαν στη θάλασσα τα κηπευτικά και πετούσαν στην άκρη τα τελάρα. Ίσως για να αλαφρώσουν το βάρος του μικρού λαβωμένου πλοίου.

Η Μαρία Νεφέλη γλίστρησε μέσα από τους νερόθαμνους και πλησίασε τα πεταμένα τελάρα.

Όμως μια σκέψη σκοτείνιασε το πρόσωπό της. Θα μπορούσε να πετάξει μαζί με το ξύλινο τελάρο; Το πήρε στα χέρια της και διαπίστωσε πως η βαρύτητά του είχε χαθεί, όπως είχε συμβεί και με το σώμα της. Και ήταν ολόχαρη.

Διαπίστωσε ακόμα πως οι άνθρωποι του πλοίου δεν χρειάζονταν πια τα πεταμένα τελάρα και έτσι μπορούσε

να πάρει ένα χωρίς να χρειαστεί να απαντήσει στις ερωτήσεις τους, τι γυρεύεις εδώ τέτοια ώρα και τι το θέλεις το τελάρo και πώς είναι δυνατόν να τριγυρίζεις μέσα σ' αυτό τον χαλασμό και χίλια δυο άλλα που, ό,τι και να τους απαντούσε, δεν θα καταλάβαιναν.

Έτσι, σε λίγα μόνο λεπτά, επέστρεψε στο σημείο όπου βρισκόταν το γαλάζιο τριαντάφυλλο.

Το ξύλινο τελάρo ίσα ίσα το σκέπασε και έτσι θα ήταν προστατευμένο πια από αυτή τη νεροποντή. Το στερέωσε κιόλας με δυο λεπτά ξύλα που ήταν εκεί κοντά και ετοιμάστηκε να φύγει.

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο δεν ήξερε πώς να την ευχαριστήσει.

«Τώρα μπορώ να αισθάνομαι όπως το τριαντάφυλλο του Μικρού Πρίγκιπα» είπε.

Η Μαρία Νεφέλη κούμπωσε το κόκκινο παλτουδάκι και έσφιξε γύρω στο κεφαλάκι της την κουκούλα με την άσπρη γούνα.

«Πρέπει τώρα να τρέξω στην είσοδο της υπόγειας στοάς, γιατί εκεί με περιμένει ένας νεροπόντικας για να με οδηγήσει στην μπλε κοιλάδα όπου είναι το γυά-

λινο σπίτι των κεραυνών... Ίσως εκεί να πήγε ο Μάγος της Αράχνης τον μικρό μου αδερφό...» είπε.

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο έβγαλε το κεφαλάκι του από τα ανοίγματα του ξύλινου τελάρου και είπε:

«Έκανες το πρώτο βήμα για να νικήσεις τη γριά Αράχνη που υφαίνει το κακό...»

Η Μαρία Νεφέλη απόρησε. Της φάνηκαν παράξενα τα λόγια αυτά.

«Τι εννοείς; Μίλησε καθαρά. Γιατί μιλάς με γρίφους;»

«Θα καταλάβεις σε λίγο... Να, βλέπεις, ο άνεμος κόπασε πια και σταμάτησε να βρέχει... Το ξημέρωμα θα φέρει μια όμορφη μέρα...» είπε.

Και σε λίγο συμπλήρωσε:

«Θα φέρει τη δικαιοσύνη!»

Πάλι δεν κατάλαβε η Μαρία Νεφέλη, όμως και πάλι δεν είχε καιρό να ρωτήσει τι εννοεί.

«Τρέχω να βρω τον Έλια» είπε βιαστική «δεν έχω χρόνο τώρα για κουβέντες...»

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο χαμογέλασε. Και με το κεφαλάκι του έξω από το τελάρο, της φώναξε:

«Όταν βρεις τον Έλια, πες του πως έχω ένα μυστικό για κείνον...»

Η Μαρία Νεφέλη απόρησε πάλι. Τα ίδια λόγια της είχε πει και την πρώτη φορά.

Κοντοστάθηκε λίγο και ρώτησε:

«Δεν μου το λες το μυστικό να του το πω εγώ; Ορκίστηκα πως θα φτάσω στην άκρη του κόσμου για να τον βρω...»

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο σκέφτηκε λίγο. Όταν λες το μυστικό σου, χάνει τη δύναμή του. Όμως έπρεπε να βοηθήσει τη Μαρία Νεφέλη, διαφορετικά όλη αυτή η προσπάθεια για τη δικαιοσύνη θα πήγαινε χαμένη.

«Θα σου πω το μισό μυστικό» είπε «το άλλο μισό πρέπει να το βρεις εσύ...»

Τώρα ήταν πολύ περίεργη η Μαρία Νεφέλη.

«Έστω, πες μου το μισό» είπε, πλησιάζοντας πάλι το γαλάζιο τριαντάφυλλο.

Αυτό δίστασε για λίγο, ύστερα είπε:

«Να ακουμπήσει το αυτί του πάνω στη γη με τη σκέψη στον κακό μάγο και να του λέει σε νίκησα...»

Η Μαρία Νεφέλη απόρησε ακόμη πιο πολύ.

«Και τι θα ακούσει ακουμπώντας το αυτί του πάνω στη γη;»

Το γαλάζιο τριαντάφυλλο δίστασε πάλι, ύστερα είπε:

«Τις σκέψεις του κακού μάγου και της γριάς Αράχνης...»

Η Μαρία Νεφέλη κοίταξε με θαυμασμό τώρα το γαλάζιο τριαντάφυλλο.

«Εσύ αυτό έκανες, με το μάγουλο πάνω στη γη, όταν ήρθα και σε βρήκα;»

«Δεν ήταν εύκολο, γιατί υπήρχαν τα αυλάκια των νερών, όμως άκουσα κάποια πράγματα...»

«Και θα έφευγα χωρίς να μου τα πεις;»

«Όχι, βέβαια... Τώρα που πήγες να φέρεις το τε-
λάρο, άκουσα το πιο σημαντικό...»

«Για λέγε...»

«Η σαύρα με τα πράσινα αγκάθια στο δέρμα της είναι μεταμορφωμένη η γριά Αράχνη και να προσέξετε... Τον Έλια έχει σκοπό ο κακός να τον πάει πιο μακριά από τον πύργο των κεραυνών, στο λιβάδι της λη-

σμονιάς, για να ξεχάσει και να γίνει δικός του γιος... Γι' αυτό πρέπει να τρέξεις όσο πιο γρήγορα γίνεται, να φτάσεις στον πύργο των κεραυνών πριν ξεκινήσουν...»

Η Μαρία Νεφέλη δεν είχε καθόλου χρόνο τώρα να ρωτήσει πώς είχε το γαλάζιο τριαντάφυλλο την ικανότητα να γνωρίζει τόσα πράγματα. Άπλωσε γρήγορα τα χεράκια της σαν φτερούγες πάνω στις πρωινές αύρες και πέταξε με κινήσεις γρήγορες σαν το πιο δυνατό πουλί.

Σαν ένα μαγικό πουλί.

Σε λίγα μόνο λεπτά είχε κιόλας φτάσει στην υπόγεια στοά όπου την περίμενε, με κάποια αγωνία, ο χοντρός νεροπόντικας.

«Πάμε όσο πιο γρήγορα γίνεται» του λέει «ο μάγος του κακού με τη γριά Αράχνη σκέφτονται να πάνε τον Έλια στην κοιλάδα της λησμονιάς και τότε πια θα χάσω για πάντα τον μικρό μου αδερφό γιατί θα με ξεχάσει...»

Ανέβηκαν γρήγορα κι οι δυο στην ειδική άμαξα που είχε ετοιμάσει ο νεροπόντικας και ξεκίνησαν γλι-

στρώντας πάνω στις λίμνες των νερών. Και μόνο όταν περνούσαν έξω από το φιλντισένιο παλάτι, στάθηκαν μια στιγμή ν' ακούσουν τι τους έλεγε η πράσινη σαύρα με τη στριγκλιά φωνή που ήταν η ίδια η γριά Αράχνη μεταμορφωμένη.

«Μη φεύγετε τόσο άσπλαχνα... Μη μ' αφήνετε μονάχη... Ελάτε κοντά μου, ελάτε να μείνετε μαζί μου που ζω στην ερημιά...»

Η Μαρία Νεφέλη χαμογελούσε κρυφά. *Αν δεν μου είχε μιλήσει το γαλάζιο τριαντάφυλλο, τώρα μπορεί να έπεφτα στην παγίδα της γριάς σαύρας, σκεφτόταν. Πρέπει πολύ να προσέχω στο εξής ποιον πιστεύω και με ποιον μιλώ.*

Ο χοντρός γυαλιστερός νεροπόντικας, που ήταν από γεννησιμιού του καχύποπτος, είπε:

«Όταν κάποιος θέλει να σε εξαπατήσει, γίνεται όμορφος... Και η σαύρα φόρεσε όλα τα μεταξωτά της χρώματα, μόνο που δεν μπόρεσε να κρύψει τα αγκάθια... Καλύτερα που φεύγουμε...»

Η Μαρία Νεφέλη τον θαύμασε τον νεροπόντικα. Δεν του το είχε να πιάνει τα ύποπτα.

Και του φώναξε να απομακρυνθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε, να μην ακούγεται η στριγκλιά φωνή της σαύρας που προσπαθούσε να μιμηθεί τα λόγια του γαλάζιου τριαντάφυλλου για να τους εξαπατήσει.

«Μακριά... μακριά...» του είπε «πριν δώσει η μέρα, σε παρακαλώ, θέλω να είμαστε στην μπλε κοιλάδα, στον πύργο των κεραυνών...»

Χάραζε η όμορφη μέρα, όταν άφησαν πια πίσω τους τις λίμνες των νερών. Η Μαρία Νεφέλη πήρε βαθιές ανάσες. Τώρα δεν είχε παρά να τρέξει στην μπλε κοιλάδα και να βρει τρόπο να μπει στον πύργο των κεραυνών.

Αν ήταν μαζί μου και ο Ίκαρος, σκέφτηκε μόνο. Πήγαιναν μαζί στο σχολείο και ήταν ο αγαπημένος της φίλος. Εκείνος της έλεγε πάντα πόσο ωραία νιώθει κανείς όταν πετάει, όπως καμιά φορά πετάμε στο όνειρό μας, και ονειρευόταν μια μέρα να κατασκευάσει από την αρχή τα φτερά του Ίκαρου και να πετάξει αληθινά.

«Α, αν ήσουν μαζί μου, φίλε μου, δεν θα φοβόμουν τίποτα» ψιθύρισε. Όμως τώρα δεν ήταν ώρα για όνειρα.

Ευχαρίστησε γρήγορα τον νεροπόντικα, άπλωσε τα χέρια της και πέταξε. Όμως την ίδια εκείνη στιγμή άκουσε ομιλίες έντονες και βήματα και έμεινε εκεί μετέωρη στον αέρα περιμένοντας να ακούσει τι λένε.

Ήταν ο χιονάτος λαγός και η κουκουβάγια με τα μπλε μάτια, ήταν το λαχανιασμένο ζαρκάδι και ο πηδηχτός σκίουρος και η χελώνα, που προσπαθούσε να τους φτάσει, και ο χοντρός νεροπόντικας που καμάρωνε και ο ρομαντικός σπουργίτης, και ένα σωρό άλλα ζωντανά που μιλούσαν όλα μαζί, φώναζαν.

Η Μαρία Νεφέλη πέταξε προς το κλαδί ενός γερο-πλάτανου, και προσπαθούσε να καταλάβει τι έλεγαν.

«Τώρα μ' αυτό που έγινε, ο Έλια κινδυνεύει...» είπε ο χιονάτος λαγός.

Η Μαρία Νεφέλη κατέβηκε πιο χαμηλά ν' ακούσει καλύτερα. Τι έγινε, δηλαδή; Δεν κατάλαβε. Και γιατί τώρα κινδύνευε ο μικρός της αδερφός;

«Ο Μάγος της Αράχνης οργίστηκε με το πνεύμα του δάσους και θα βγάλει όλες τις κακές δυνάμεις του...» είπε και το ζαρκάδι.

Μια σιωπή βαριά έπεσε σε όλη την κοιλάδα. Και η χελώνα, που ερχόταν ξέπνοη από το τρέξιμο, είπε:

«Δεν έπρεπε να μεταμορφωθεί σε γαλάζιο τριαντάφυλλο, δεν έπρεπε...»

«Ναι, όμως αυτό είναι το αγαπημένο του!» είπε ο νεροπόντικας, που ήξερε και τα αγαπημένα.

«Και σίγουρα δεν θα είναι το ίδιο το πνεύμα του δάσους αλλά κάποιο κοπέλι του...» είπε και ο σκίουρος καθώς εξερευνούσε ένα δέντρο.

«Το πνεύμα του δάσους έχει τη σοφία όλων των αιώνων που πέρασαν από πάνω του...» είπε και ο σπουργίτης από το κοτσάνι ενός πλατανόφυλλου.

Η Μαρία Νεφέλη σάστισε. Μήπως το γαλάζιο τριαντάφυλλο ήταν ένα μεταμορφωμένο πλάσμα, ένα από τα άπειρα πρόσωπα που είχε το πνεύμα του δάσους; Στο μυαλό της χόρευαν οι σκέψεις. Γι' αυτό ήξερε τόσα μυστικά;

Και ο λόγος του μικρού σπουργιτιού την εντυπω-

σίασε: Έχει τη σοφία όλων των αιώνων που πέρασαν από πάνω του!

Κατέβηκε στη γη και στάθηκε ανάμεσά τους.

«Σας παρακαλώ, αγαπημένοι μου φίλοι» είπε «βοηθήστε με να βρω τον Έλια... Βοηθήστε με να προφτάσω πριν τον πάει ο κακός στην κοιλάδα της λησμονιάς...»

«Ωωω!» ακούστηκε από όλα μαζί τα στόματα.

«Στην κοιλάδα της λησμονιάς!»

«Και πώς το έμαθες εσύ αυτό;» ρώτησε η κουκουβάγια, που ενδιαφερόταν για τη σοφία των αιώνων.

Η Μαρία Νεφέλη φοβήθηκε μην περιπλέξει περισσότερο τα πράγματα και δεν απάντησε.

«Πώς το έμαθες;» επέμενε η κουκουβάγια. «Μήπως συνάντησες και μια πράσινη σαύρα που στο δέρμα της είχε αγκάθια;»

«Ναι, μαζί την είδαμε στο φιλντισένιο παλάτι...» απάντησε ο νεροπόντικας.

Τα ζωντανά κοιτάχτηκαν το ένα με το άλλο, σαν να μάντευαν την καταστροφή που ερχόταν.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε στην ομάδα τους και ένα ελάφι ψηλό και πανέμορφο.

«Γρήγορα, πρέπει να ξεκινήσουμε... Ο κακός παίρνει το πρωινό του και είπε να του ετοιμάσουν την ασημένια άμαξα για την κοιλάδα της λησμονιάς...»

Την ίδια στιγμή έφτασε και ένας τεράστιος αετός που οι δυνατές φτερούγες του μπορούσαν να σκεπάσουν όλα τα ζωντανά που ήταν εκεί μαζεμένα.

«Εγώ θα πετάω με τη Μαρία Νεφέλη, την κουκουβάγια και τον σπουργίτη, κι εσείς όλοι της γης θα έρθετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε στον γυάλινο πύργο των κεραυνών...» είπε βιαστικά, και έδωσε το σύνθημα της εκκίνησης.

Ο αετός είχε γίνει ο αρχηγός της ομάδας. Τους εξήγησε πως τον είχε στείλει το ίδιο το πνεύμα του δάσους και πως η πάλη που θα ακολουθούσε θα ήταν μια πάλη ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό.

Ξαφνικά η Μαρία Νεφέλη σταμάτησε να πετάει, γιατί κάτι θυμήθηκε που της φάνηκε σημαντικό. Και μαζί της σταμάτησαν όλα τα ζωντανά της ομάδας.

Θυμήθηκε το μισό μυστικό που της είχε πει το γα-

λάζιο τριαντάφυλλο, πως ο Έλια έπρεπε να ακουμπήσει το αυτί του πάνω στη γη για να ακούσει τις σκέψεις του κακού.

Και τους το είπε.

Τότε ο αετός, που ήξερε ολόκληρο το μυστικό, συμπλήρωσε:

«Όχι μόνο ο Έλια, αλλά και όποιος έγινε φίλος με το γαλάζιο τριαντάφυλλο».

Η Μαρία Νεφέλη σκίρτησε από χαρά.

«Εγώ είμαι η φίλη! Με είπε “φίλη” το ίδιο το γαλάζιο τριαντάφυλλο!»

Ευθύς πάτησε στα πόδια της και έβαλε το αυτί της πάνω στη γη να ακούσει τα σχέδια του κακού. Και γύρω της τα ζωντανά κρατούσαν την ανάσα τους από την αγωνία.

«Θα σε νικήσω... Θα σε νικήσω...» του έλεγε με πείσμα.

Δεν ήταν εύκολο να ακούσει τις σκέψεις του και έπεσε ολόκληρη πάνω στο βρεγμένο χώμα για να ακούει και με το σώμα της.

Ξαφνικά πετάχτηκε απάνω. Τα μάτια της άστραψαν.

«Γρήγορα» είπε «πρέπει να φτάσουμε γρήγορα. Τον έχει κλεισμένο σε έναν αχερώνα, δεμένο με άσπρο σπάγκο, και δίπλα του είναι το μαγικό κουτί με τους ανέμους».

Ήταν η δύναμή του αυτή: το μαγικό κουτί με τους ανέμους, που όταν τους ελευθέρωνε έσπερναν το κακό.

Α, αν ήταν τώρα εδώ ο φίλος μου ο Ίκαρος... Μόνο να ήταν εδώ! Εκείνος θα ήξερε να μου πει τι πρέπει να κάνω για να νικήσω τη γριά Αράχνη και να ελευθερώσω τον Έλια, σκεφτόταν η Μαρία Νεφέλη. Ένωσε τόσο αδύναμη. Όσο κι αν ήταν θαρραλέα, τώρα που πλησίαζαν τον πύργο των κεραυνών ένας φόβος την πάγωνε. Θα τα κατάφερνε;

Μέσα στην πρωινή ομίχλη διέκρινε μια ομάδα από παιδιά που είχαν περικυκλώσει τον γυάλινο πύργο των κεραυνών και απόρησε. Τι είχε συμβεί; Έβαλε όλες τις δυνάμεις της να πετάξει πιο γρήγορα για να μπορέσει να δει καλύτερα. Της φάνηκε πως ξεχώρισε τη φωνή του Ίκαρου.

Και δεν γελάστηκε. Ο Ίκαρος ήταν εκεί και την

έβλεπε που πετούσε σαν πουλί. Είχε φέρει μαζί του όλους τους φίλους του σχολείου. Και χέρι με χέρι δεμένα όλα μαζί τα παιδιά περίμεναν να δράσουν. Από τις κουβέντες των δέντρων και των νερών είχαν μάθει για την περιπέτεια του μικρού Έλια και για τη Μαρία Νεφέλη που έψαχνε απεγνωσμένα να τον βρει. Πρωί ήταν όταν ήρθε ένα γαλάζιο πουλί στο παράθυρο του Ίκαρου και του είπε τα συμβάντα. Εκείνος μισοκοιμόταν ακόμα, και ούτε κατάλαβε πώς βρέθηκε να τρέχει μέσα στις αστραπές. Πάντα του άρεσε να παίρνει μέρος στη δράση των ονείρων του.

Και έτσι τώρα ήταν εκεί και συμμετείχε στη μεγάλη αυτή περιπέτεια.

Η Μαρία Νεφέλη πάτησε ευθύς στη γη και αγκάλιασε ένα ένα όλα τα παιδιά του σχολείου, πρώτο τον Ίκαρο.

«Σ' ευχαριστώ που ήρθες» του είπε «με άκουσες που σε κάλεσα... Σ' ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά...»

«Το γαλάζιο τριαντάφυλλο μας έδωσε κάποιες οδηγίες» απάντησε το παιδί «και πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί...»

Ο Μάγος της Αράχνης έτρωγε ακόμα το πλούσιο πρωινό του. Και η γριά Αράχνη γκρίνιαζε στο πλάι του.

«Το κακό για να το κάνεις θέλει κι ένα κουκούτσι μυαλό» του έλεγε. «Κι εσύ δεν έχεις τίποτα στο άδαιο κεφάλι σου... Ένας κουτός άχρηστος γέρος είσαι, που παίρνεις τη δύναμή σου από το μαγικό κουτί των ανέμων. Κι εμένα που είμαι έξυπνη και ικανή με αφήνεις στο περιθώριο να υφαίνω μόνο μέρα νύχτα τις κακίες που φυτρώνουν στο τρύπιο κεφάλι σου...»

Ήταν πολύ θυμωμένη η γριά Αράχνη. Όμως εκείνος δεν της έδωσε σημασία.

«Με ενοχλείς την ώρα που τρώγω» είπε τσιριχτά. «Και ξέρεις πως η ώρα αυτή είναι ιερή...»

«Ναι, έμαθες και τι είναι ιερό, τρομάρα σου... Αν ήξεραν πόσο κουτός είσαι, δεν θα σε έτρεμε κανένας...» του είπε με κακία.

Παιδιά και ζωντανά, που είχαν περικυκλώσει τον γυάλινο πύργο των κεραυνών, όλη η μεγάλη πια ομάδα, πα-

τούσαν στις μύτες των ποδιών και ανέβαιναν τη στριφογυριστή σκάλα να φτάσουν στην αίθουσα με τους αργαλειούς. Έπρεπε πρώτα να νικήσουν τη γριά Αράχνη. Και για να το επιτύχουν αυτό, έπρεπε να της πάρουν την ασημένια μαγική σαΐτα, που κάποτε την είχε κλέψει από τη μοναδική πριγκίπισσα του δάσους, την πανέμορφη Υακίνθη, που βασίλευε στις πηγές του χρυσού και κατοικούσε σ' εκείνο τον πύργο από φιλντισι.

Αλλά δεν ήταν καθόλου εύκολο να νικήσουν τη γριά Αράχνη. Γιατί αντίθετα με τον κουτό μάγο, αυτή ήταν παμπόνηρη. Ήξεραν όμως πως μόνον έτσι θα μπορούσαν να πάρουν στη συνέχεια το μαγικό κουτί με τους ανέμους, που ήταν η μεγάλη δύναμη του μάγου.

Η κουκουβάγια και ο αετός πετούσαν από παράθυρο σε παράθυρο να δούνε σε ποια αίθουσα είχε τους αργαλειούς της η γριά Αράχνη. Και η Μαρία Νεφέλη με τον Ίκαρο και όλα τα παιδιά και τα ζωντανά ανέβαιναν κι όλο ανέβαιναν την ατέλειωτη σκάλα.

Κάποια στιγμή, η κουκουβάγια πέταξε βιαστική προς το μέρος των παιδιών και τους είπε πως η γριά Αράχνη βρισκόταν στην αίθουσα των αργαλειών και

πως ήταν ακόμα πολύ θυμωμένη με τον κουτό μάγο. Ύστερα τους έδωσε οδηγίες για το πώς θα έφταναν εκεί.

Ξαφνικά, ένας βρυχηθμός ακούστηκε και όλοι κατάλαβαν πως ο κακός είχε τελειώσει το πρωινό του και κατέβαινε τη σκάλα.

Παιδιά και ζωντανά σκόρπισαν ευθύς, τρύπωσαν στις γωνίες και τις εσοχές των τοίχων, έγιναν άφαντα.

Ο κακός κατέβαινε νευριασμένος την πλατιά σκάλα και έψαχνε για το κουτί με τους ανέμους.

«Φέρε μου γρήγορα το μαγικό μου κουτί...» φώναξε με φωνή στριγκιά.

Η γριά Αράχνη ταραχτηκε.

«Πού το άφησες χτες τη νύχτα; Το κρατούσες στα χέρια σου όταν πήγες το παιδί στον αχερώνα... Καλά λέω πως είσαι ένας γεροξεκούτης και πως πρέπει εγώ να πάρω την εξουσία» απάντησε τσιτώνοντας τα πράσινα αγκάθια της.

«Τρέξε» φώναξε αυτός «μπορεί να μου το κλέψουν και τότε χάθηκα...»

Τρέχει η γριά Αράχνη στον αχερώνα να πάρει το μαγικό κουτί. Και αφήνει εκεί, πάνω στον αργαλειό, τη μαγική ασημένια σαΐτα.

Η Μαρία Νεφέλη και ο Ίκαρος δεν έχασαν ούτε στιγμή. Όρμησαν μέσα στην πελώρια αίθουσα και πήραν τη σαΐτα, που έλαμπε. Ένα κόσμημα ήταν, φτιαγμένο από αχτίδες φεγγαριού στη χάση του κι από ερωτικά μιλήματα των άστρων κι από μέταλλα ευγενικά που τα λείανε μια μεγάλη αγάπη.

«Για φαντάσου!» είπε η Μαρία Νεφέλη, καθώς την κοίταζε. «Αυτό το πανέμορφο μαγικό στολίδι, το παντοδύναμο, το είχε στα χέρια της η γριά Αράχνη, ενώ θα μπορούσε να κάνει άπειρα πράγματα για να ομορφύνει τον κόσμο...»

Ο Ίκαρος την τράβηξε γρήγορα.

«Δεν έχουμε καιρό τώρα για κουβέντες. Πρέπει να φτάσουμε στον αχερώνα πριν από τη γριά...»

Εκείνη τη στιγμή άκουσαν πάλι τη στριγκιά φωνή του κακού.

«Κάνε γρήγορα... Ακούω τρεχαλητά μέσα στον πύργο... Κάτι γίνεται... Τρέξε, σου λέω...»

Τότε, η κουκουβάγια πέταξε πάλι προς το μέρος των παιδιών.

«Ο αχερώνας είναι στο υπόγειο... και μπαίνεις από εξωτερική πόρτα... Κάντε γρήγορα... Είδαμε τον Έλια... Στα χέρια του κρατά το μαγικό κουτί και περιμένει... Ο σπουργίτης είναι μαζί του να φυλάει τσίλιες...»

Φτερά έβαλαν στα πόδια τους η Μαρία Νεφέλη και ο Ίκαρος, να φτάσουν στον αχερώνα πριν από τη γριά Αράχνη.

Σε λίγο βρίσκονταν όλοι μέσα στον αχερώνα και ο Έλια άρχισε να χοροπηδάει από τη χαρά του μόλις τους είδε. Ο Ίκαρος πήρε από τα χεράκια του το μαγικό κουτί, μην πάει και του πέσει καθώς θα έφευγαν. Όμως δεν πρόφτασαν να φύγουν. Είδαν τον κακό που έμπαινε ξεφυσώντας στον αχερώνα κρατώντας στο χέρι του μια αναμμένη δάδα και τσίριζε, έλεγε πως θα τους κάψει όλους.

Ο Ίκαρος και η Μαρία Νεφέλη στάθηκαν μπροστά του με το κεφάλι ψηλά, ενώ όλα μαζί τα άλλα παιδιά έπαιρναν από το λυγισμένο χέρι του την αναμμένη δάδα.

«Είσαι ένας άχρηστος γέρος και δεν μπορείς να κάνεις κανένα κακό πια. Από δω και πέρα μόνον η δι-

καιοσύνη και η χαρά θα βασιλεύουν σε όλες τις κοιλάδες των χρωμάτων...» είπε θαρρετά η Μαρία Νεφέλη και έτρεξε ν' αγκαλιάσει τον μικρό της αδερφό.

Ο γερο-Μάγος σωριάστηκε σε μια γωνιά του αχερώνα.

Το Καλό είχε νικήσει.

Και ευθύς παιδιά και ζωντανά άρχισαν να γελούν και να χορεύουν.

Είδαν και την πριγκίπισσα Υακίνθη, που πήγαινε βιαστική στον φιλντισένιο πύργο της, αφού τους ευχαρίστησε όλους.

Η Μαρία Νεφέλη κρατούσε σφιχτά στον κόρφο της τον μικρό της αδερφό.

«Σ' αγαπώ τόσο πολύ» του ψιθύριζε ευτυχισμένη «συγχώρησέ με...»

Και σαν να ήταν εκείνη τη στιγμή δίπλα της αγουροξυπνημένος, με τις πιτζάμες του και το κορμάκι του ζεστό από τον ύπνο.

«Κι εγώ σ' αγαπώ» της είπε ο μικρός «περιμένω τόση ώρα να ξυπνήσεις για να σου χαρίσω το κόκκινο τρενάκι... Τόσο πολύ το ήθελες χτες...»

Η Μαρία Νεφέλη θυμήθηκε πως αυτό το τρενάκι ήταν η αιτία που είχε ζηλέψει χτες τη γιορτή του μικρού της αδερφού. Ναι, το ήθελε τόσο πολύ! Ονειρευόταν να ταξιδέψει μ' αυτό σε μια μεγάλη περιπέτεια.

Και φαίνεται πως ταξίδεψα στην πιο όμορφη περιπέτεια, σκέφτηκε χαρούμενη.

Ξαφνικά, πετάχτηκε από το κρεβάτι και έτρεξε στο παράθυρο, σαν κάτι να την καλούσε. Ήθελε να δει τα δέντρα και το φως, τα παρτέρια με τα λουλούδια, τα πουλιά.

Ήξερε πως το καθετί πια θα έπαιρνε μια καινούρια σημασία. Είχε μάθει τι αξίζει στη ζωή πιο πολύ.

Όμως, καθώς κοίταζε έξω, κάτι περίεργο τράβηξε την προσοχή της.

Και σκούπισε το τζάμι με την ανάστροφη του χεριού.

Έβλεπε καλά; Πώς ήταν δυνατόν;

Κατέβηκε χοροπηδώντας τη σκάλα του σπιτιού και έτρεξε στο παρτέρι με τις τριανταφυλλίες.

Ανάμεσά τους ήταν ένα γαλάζιο τριαντάφυλλο που ευωδίαζε ολόδροσο!

Δεν πίστευε στα μάτια της.

«Εσύ!» ψιθύρισε μαγεμένη. «Είσαι αληθινό, αληθινό!»

Η καρδιά της σκίρτησε από χαρά. Έσκυψε κοντά του, πολύ κοντά του. Αχ, να μπορούσε άλλη μια φορά να ακούσει εκείνο το τρυφερό «Αγάπησέ με...». Ν' ακούσει εκείνη τη φωνή την τρεμάμενη που έβγαινε απ' όλα τα μάγια του κόσμου κι απ' όλη την κρυφή ομορφιά της πλάσης. Και σκύβει ακόμα πιο πολύ, ακόμα πιο κοντά, βαθιά μέσα στη γαλάζια ψυχή του, βαθιά μέσα στα μυστήρια του κόσμου, και η καρδούλα της χτυπά με τρελή λαχτάρα, «Μια ακόμα φορά να ακούσω εκείνες τις μαγικές λέξεις» του ψιθυρίζει «έτσι όπως τις είπες την πρώτη φορά, έτσι μ' εκείνη την απίστευτη τρυφερότητα που έφερε στην καρδιά μου όλα τα μυστικά της ομορφιάς, μια μόνη φορά», και τις ακούει:

«Αγάπησέ με...»

Η φωνή έβγαινε απ' όλα τα μάγια του κόσμου, έβγαινε από το ίδιο το θαύμα που γεννάει τη ζωή. Και ήξερε η Μαρία Νεφέλη πως τίποτα πια δεν θα ήταν το ίδιο. Ήξερε πως, σε όλα τα πλάσματα και τα πράγματα του Θεού, εκείνη θα έβλεπε μόνο το θαύμα της αγάπης και της ομορφιάς.

Λήμνος, Καλοκαίρι 2013

